

peget paa, at man maaske ogsaa burde anvende denne Metode til at formindske Personalet; men den har samtidig tilføjet, at den ikke antog, at det vilde være mere end nogle ganske enkelte, der vilde benytte sig af denne Adgang.

Tilbage bliver saa de to Kategorier, man plejer at staa overfor at vælge imellem i saadanne Tilfælde, nemlig de gamle, der er nær deres Afsked, som har deres fulde Pensionsberettigelse, og som derfor ikke sættes paa bar Bund, idet de maa forlade Tjenesten, og dernæst — en Metode, som Administrationen undertiden har en Forkærlighed for — de unge, der endnu ikke har opnaaet Pensionsberettigelse og følgelig, idet de forlader Tjenesten, sættes paa bar Bund paa en saadan Maade, som de ikke et eneste Øjeblik havde kunnet tænke sig, den Gang de indtraadte i Statens Tjeneste. Den Omstændighed, at de ikke faar Pension, er naturligvis det, som medfører, at Administrationen har en Forkærlighed for denne Metode. Men den medfører dog samtidig en hidtil anerkendt Forpligtelse til at komme dem til Hjælp paa andre Maader. Derfor har man i tidligere Tilfælde, sidst ved Gendarmeriloven, haft Eksempler paa, at man søger at komme dem til Hjælp.

Endelig er der en fjerde Maade, som naturligt frembyder sig, naar Spørgsmaalet om Personalereduktion bliver brændende, nemlig at man gennemfører Personalereduktionen ved ikke at antage nye ved Tjenestledighed. Denne Metode, der, saa vidt jeg forstaa, har været anvendt ret kraftigt i de sidste Aar, kunde utvivlsomt ogsaa gennemføres i Aar. Vedrørende en Del af disse Poster, dem, som vedrører Stations-tjenesten, er det blevet mig sagt, at man i tre Aar vilde kunne afvikle og gennemføre hele den Reduktion, som Ministeren paa dette Punkt tænker sig, ved at lade den normale Afgang finde Sted og ikke ansætte nye. Denne sidste Metode er selvfølgelig den ubetinget hensynsfuldeste, idet den overhovedet ikke rejser Spørgsmaalet om Afskedigelse af faste Tjenestemænd.

Idet jeg vender tilbage til selve Spørgsmaalet, maa jeg endvidere sige, at i Tider som de nuværende kan man ikke andet end give det ærede Medlem Hr. Korsgaard Ret i, at det at afskedige de yngre Assistenten og de ved Kontorvirksomhed ansatte

— og det samme gælder Portørerne, jeg tænker her specielt paa Stationstjenesteforhold —, det at afskedige de unge, som ingen Pension faar, og som i givet Tilfælde maa nøjes med de Hjælpeforanstaltninger af midlertidig og meget ringe Art, som Staten vil yde dem, vilde være en overmaade haard Fremgangsmaade, saa haard, at jeg vanskeligt forstaa, at selv en Leder af en stor Statsinstitution, som udelukkende ser paa denne Forretning og den forretningsmæssige Nødvendighed, vilde kunne tænke sig at anbefale den. Jeg tror derfor heller ikke, at den højtærede Trafikminister, som før har været privat Arbejdsgiver, og som nu er Repræsentant for Staten, som Arbejdsgivervirksomhed, i Virkeligheden til syvende og sidst vil gaa denne Vej. Disse Folk, som i mange Tilfælde har gjort Tjeneste i Staten i indtil 10 Aar, men som dog endnu ikke har naaet Pensionsalderen, er kommet ind paa et Tidspunkt, hvor Statsbanerne nødvendigvis havde Brug for dem, fordi Krigens Tid medførte et saa stort Arbejde, at man maatte udvide Personalet. Staten har kaldt paa dem, og Staten har idet den kaldte paa dem og fik sit Ja fra dem, berøvet dem den fri Chance, de i hine Tider havde haft. Hvis man nu afskediger dem paa den Maade, som har været nævnt af nogle, men som jeg altsaa ikke antager, at Ministeren vil gennemføre, vil man i Virkeligheden handle paa en Maade, som hverken en privat Arbejdsgiver moralsk kan forsvare eller Staten i Virkeligheden juridisk kan forsvare.

Jeg maa derfor meget anmode den højtærede Minister om nu at give en fuld og fyldestgørende Redegørelse for, hvad han har i Sinde. Hans Udtalelser i Finansudvalget var af en saadan Art, at jeg bygger en Del derpaa. Ministeren udtalte: Det er slet ikke sikkert, det bliver nødvendigt at foretage nogen Afskedigelse af faste Tjenestemænd; hvis det overhovedet bliver nødvendigt, er det sandsynligt, at der kun bliver Tale om ganske faa, og endelig agter jeg — saaledes sagde den højtærede Minister — overhovedet ikke at give nogen fast Tjenestemand indenfor Statsbanerne Opsigelse før 1. August, saaledes at Fratrædelsen skulde finde Sted den 1. November, altsaa en Maaned efter, at Rigsdagen er traadt sammen, saaledes at der kunde gives Rigs-